

[Bindslev.]

at nogen af disse Præster ikke vilde være i Stand til at bære et eventuelt Martyrium.

I øvrigt hævdede det ærede Medlem sig igen til meget stor Patos og udmalede med levende Fantasi den Gasrustning, vi maatte have, hvis vi skulde blive farlige for vore Naboer. Jeg brugte Ordet „farlig“ og uddybede det ved det tilføjede Udtryk: ved at gøre det til et risikabelt Foretagende at føre Krig ind over Danmark, og det er dette Udtryk, jeg ønsker at blive staaende ved. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at vi behøver ikke at have andet eller større Forsvar end det, vi havde under Verdenskrigen, og som bevislig befriede os paa givne Tidspunkter fra at blive inddraget i Krigen.

Hvad i øvrigt angaar de 19 Præster, der har været omtalt, vil jeg sige, at om de har lidt noget Martyrium ved at blive interviewet af „Nationaltidende“, skal jeg ikke udtale mig om, men jeg skal sige, at de har i hvert Fald i „Nationaltidende“ givet Udtryk for saa indbyrdes divergerende Synspunkter, at man ikke kan tillægge deres Henvendelse den Værdi, man ellers kunde have tillagt den. Deres Udtalelser er ikke blevet dementeret, og man maa vel derfor gaa ud fra, at der ikke er begaaet noget Misbrug af dem, men at det er Udtalelser, de virkelig staar inde for.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Willesen har Ordet for en kort Bemærkning.

Willesen: I Anledning af det ærede Medlem Hr. Borgbjergs Udtalelser om Armenierne maa jeg, der har beskæftiget mig særdeles meget og indgaaende med disse Spørgsmaal, baade historisk og gennem praktisk Støtte af Arbejdet for Armenierne, sige, at vel kunde den Maade, hvorpaa det ærede Medlem Hr. Bindslev antydede det rigtige i, at europæiske Stormagter, eventuelt ved Vaaben, havde hjulpet Armenierne, opfattes som Korstogstanker, men noget andet er, at efter min Opfattelse burde det have været en af Folkeforbundets første naturlige Opgaver ud fra et rent civilisatorisk og retmæssigt Synspunkt at hjælpe Armenierne, eventuelt ogsaa med Vaabenmagt. Som den højtærede Formand allerede har udtalt, ligger dette udenfor den foreliggende Sag, og jeg skal heller ikke komme nærmere ind paa det, men jeg kunde nævne Masser af Eksempler paa, at en aktiv Indgriben fra Folkeforbundets Side, iværksat af Stater under dets Ledelse, kunde have reddet 100 000 af Armenieres Liv. Jeg tænker

ogsaa, det er det ærede Medlem bekendt — jeg betonedede det under første Behandling af Militærspørgsmaalet —, at jeg ser saaledes paa det, at Folkeforbundets Opgave er at hævde Retten mellem Staterne med alle til Raadighed staaende Midler, og det mest forurettede Folk af alle er Armenierne, og derfor vilde jeg anse det for lykkeligt, om Folkeforbundet havde sat tilstrækkelige Kræfter i Aktivitet.

Holger Andersen: Jeg maa indrømme, at Debatten om General Feng og Armenierne o. s. v. fører temmelig langt bort fra det Emne, vi skal behandle her i Dag. Jeg skal selvsagt ikke komme ind paa dette, men kun fremsætte nogle ganske faa Bemærkninger til den højtærede Udenrigsminister. Jeg beklager, at den højtærede Udenrigsminister syntes at være i nogen Grad irriteret over enkelte Ting, jeg havde sagt, navnlig over min Bemærkning vedrørende Raadgiveren i Folkeret i Forbindelse med det nuværende Forslag. Det har ikke paa nogen Maade været min Mening at rette noget Udfald — det var det Udtryk, den ærede Minister brugte — mod Raadgiveren i Folkeret, intet ligger mig fjernere, og jeg tror ikke, at den højtærede Minister, naar han læser mine Udtalelser igennem, vil fastholde dette Indtryk.

Hvad jeg sagde, var udelukkende, at jeg mente, dette Forslag burde have været ledsaget af et fyldigere Materiale, og at det vedrørte et Omraade, der i høj Grad henhørte under Raadgiveren i Folkeret, eftersom det rejste en hel Mængde Spørgsmaal, som det er hans Adkomst at give nærmere Svar paa. Nu hørte jeg med Glæde af den højtærede Udenrigsminister, at en Del af de Spørgsmaal, Traktaten giver Anledning til, allerede er under Behandling i Udenrigsministeriet. Det kan jeg kun glæde mig over; men jeg maa fastholde, at det var paa sin Plads her i Tinget at fremsætte en Række Udtalelser i den Retning, eftersom man i Landstinget overhovedet ikke kom ind paa, hvad jeg kalder en Realitetsdrøftelse af den foreliggende Traktat.

Den højtærede Udenrigsminister fandt mine Udtalelser indbyrdes modsigende, jeg havde paa den ene Side sagt, at Traktaten kunde i Betydning jævnstilles med Folkeforbundspagten, men paa den anden Side — det var det Indtryk, den højtærede Minister fik — kunde mine Udtalelser egentlig samles i det ene Ord: Det nye var ikke godt, og det gode, der var i Forslaget, var ikke nyt.

Hvis den højtærede Udenrigsminister